

Jézus bemutatta, hogyan kell szeretni, és ezt „várta” el a tanítványaitól is. A barátság szent fogalom Jézus szótárában (az enyémekben is...). Szentebb, mint a vérségi kapcsolat. Ez persze nem zárja ki azt, hogy élet-odaadóan szeressék egymást a rokonok.

Jézus megadja a barátság definícióját is: megtenni azt, amit „parancsol” Jézus a tanítványainak (remélhetőleg ez ránk is vonatkozik...). Ez a megtevés azonban könnyű is, meg nehéz is. Egyrészt könnyű, mert az ember alaptermészetével összhangban van. Másrészt nehéz, mert a kisebb ellenállás irányába akar menni az ember, és igyekszik kibújni a feladat alól. Ha szeret, akkor teljesnek érzi az életét, ha nem szeret, akkor csak vergődik a maga által gyártott ideológiák között.

Jézus nyomatékosan parancsnak nevezi ezt a „hőfokú” szeretetmegnyilvánulást, és felhívja a figyelmet a tudatosságra. Minden feltétel adva van a megvalósításához: az ember alaptulajdonságához tartozik a szeretet. Szeretet nélkül nincs élet, csak pusztulás. Alapvetően ebben a légkörben érzi jól magát az ember: szeret vagy szeretve van, vagy mind a kettő. Persze ha magára veszi az ember ezt az „igát”, akkor „mind a kettő” meg fog valósulni az életében. Ezért aztán: *„Azt parancsolom nektek, hogy szeressétek egymást!”* (ugye vetted a lapot, hogy nem én parancsolom, hanem...)

Miklovicz László, Nőtincs